

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. I. Veritas Catholica.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

6. *Implicat in DEO receptio cujuscunque forma accidentalis.*
7. *Ex consensu PP. & DD.*
8. *Ex ratione simpliciter, immutabilitatis, & perfectionis.*
9. *Rejectione diviso accidentium in decora & indecora.*
10. *D. Anselmi mens expenditur.*
11. *Instantis de Incarnatione & decretis liberis breviter occurritur.*

§. I.

Veritas Catholica.

Mutatio latissime accepta est *transitus intrinsecus de contradictorio in contradictorium, quo res jam intrinsecè aliter se habet, quam antè.* Unde tria sunt de conceptu mutationis. Primum est, subjectum saltem in aliquo priori signo rationis constitutum in potentia ad suum terminum, secundum est, terminus à quo amissibilis: omnis enim *translatio* (teste S. Bern.) *interemptio est pristina*, tertium est terminus ad quem acquisibilis. Hic itero illud mutabile dicimus, quod potest de uno contradictorio intrinsecè transire in aliud contradictorium, sive se in se ipso aliter habere quam antè.

Dico *intrinsecè & in se ipso.* Si enim res susceptiva contradictoriorum in se ipsa nihil intrinsecè acquirit, aut perdat, opposita denominationes non oriuntur ex aliqua mutatione illius rei in se, sed alterius circa ipsam: quomodo Verbum de denominatur unitatem humanitati Christi, quod antè non erat unitum, non ex acquisitione novæ formæ & relationis à Verbo, sed acquisitione novæ formæ, perfectionis, & relationis ab ipsa humanitate; unde etiam tota mutatio est ex parte humanitatis.

Porro res aliqua potest intrinsecè mutari, vel ex principiis intrinsecis, eritque mutabilitas ab intrinsecò; idque vel in ordine ad terminum substantialem, ut corpora sublimitaria in se habentia materiam, quæ est radix corruptionis, vel in ordine ad terminum accidentalem, ut corpora caelestia in ordine ad motum, & Angelus in ordine ad suas operationes. Vel secundò potest in se mutari à principio tantum extrinsecò, eritque solum mutabilitas ab extrinsecò, quod fit in illis naturis, quæ in se nullum habent principium suæ destructionis; sed potius intrinsecam exigentiam suæ conservationis & perpetuitatis, ut Angeli, visio beatifica &c, quia tamen ab aliqua causa extrinseca in esse & conservari dependent, ab eadem quoque absolute destrui, & annihilari possunt.

CONCLUSIO. *DEUS est omnimodè immutabilis.* Est de fide definitum in c. firmiter. & habetur pl. 101. *In autem idem ipse es, Jac. 1. Apud quem non est transmutatio nec vicissitudinis obumbratio,* quam immutabilitatem non tantum essentialem sed etiam accidentalem explicat D. Anselmus Monol. c. 24. *Sicut igitur semper sibi esse est omnino eadem substantialiter; ita nunquam est à se diversa modo, vel accidentaliter.* Ecce infra. *Illud sine dubio verum est; quia de summè incommutabili natura nihil potest dici, unde mutabilis potest intelligi.*

R. P. Mezger, Theol. Schol. Tom. I.

Ratio est: Omnis mutatio vel est intrinseca, vel extrinseca, sed utraque DEO repugnat: ergo DEUS est omnimodè immutabilis. Minor probatur: nam in primis ens à se est independens ab omni causa influxu, ac proinde neque extrinseca seu logica, neque intrinseca seu physica mutationis est capax. Secundò: actui puro & enti infinito nulla potest obesse perfectio: ergo nullam potest perfectionem, nullum esse amittere vel acquirere, nec proinde mutari: Ratio quoque actus puri omnem excludit potentialitatem, quam mutabilitas essentialiter involvit. Tertiò ratione simplicitatis: quia quicquid DEUS habet, est ipse DEUS: ergo sicut semetipsum nec acquirere potest nec amittere; ita nihil de novo seu substantiale seu accidentale intrinsecè potest acquirere vel amittere.

§. II.

Corollaria.

Inferes ex dictis primò, *Esse impossibile, ut aliqua creatura sit simpliciter tam intrinsecè quam extrinsecè immutabilis, uti dicit D. August. 12. de Civ. c. 1. Dicimus itaque immutabilem non esse nisi unum verum DEUM beatum: ea vero, quæ fecit, bona quidem esse, quòd ab illo, verumtamen mutabilia, quòd non de illo, sed nihilo facta sunt.* Ratio est: sicut DEUS est ens à se, actus purus, infinitus, simplicissimè suum esse & operari: sic econtra creatura essentialiter est ens ab alio, ex nihilo, ens potenziale, compositum ex essentia & esse, habens potentiam obedientialem, & operari à se distinctum, ergo sicuti è priori ratione inferitur omnimoda immutabilitas DEI: sic è posteriori rectè inferitur essentialis mutabilitas creaturæ tam extrinseca, quam intrinseca.

Inferes secundò: *Repugnare divinæ immutabilitati omnem cujuscunque formæ accidentalis receptionem.* Est non tantum contra hæresin Calvinistæ Vorstii dicentis: *DEUM defacto esse compositum ex substantia & accidente, inter quæ numerat libera DEI decreta, quæ dicit esse accidentia quædam ab ipsius substantia longè diversa. sed etiam contra quosdam RR. dum aliqui apud Henricum à S. Ignat. dist. 5. q. 2. a. 2. docent, liberas DEI volitiones esse aliquid non inhæsiivè, sed adhæsiivè DEO intrinsecum, & ab ejus substantia realiter adæquatè distinctum: Alius vero Recent. Scotista in Theod. d. 2. de attrib. contròv. 3. distinxit formas accidentales in aliquas, quæ arguunt aut præsupponunt aliquam imperfectionem DEO indecoram & indignam: & in alias, quæ indecoram, compositionem non arguunt: illarum novam receptionem dixit repugnare DEO, non item istarum.*

Contra quos probatur illarum, in primis ex communi consensu omnium Doctorum, qui omnem compositionem seu divinæ simplicitati & immutabilitati repugnantem ex mente Conc. Rhemensis erroris damnant, & jam damnavit S. D. l. 1. contra gentes c. 23. dicens: *ex hæc veri-*

H

veri-